

ว. ๕๒

ระ เค้น ล้นใจ

พระมหาพนกร (กรพย์) แห่ง

ใต้ลง พิมพ์ที่โรงพิมพ์วชิรินทร์

ถนนเฟื่องนคร บ้านหม้อกรุงเทพ ฯ

รัตนโกสินทร์ ค.ศ. ๑๐๗

ช. ๕๖

๕

๖

(๘๔)

ระ เค้น ล้น ไท

พระ มหา มนกร (ทรัพย์) เก่ง

ได้ ลง พิมพ์ ที่ โรง พิมพ์ ราชินี

ณ เมือง นคร บ้าน หนอง กรุงเทพมหานคร

รัตนโกสินทร์ คี ๑๐๗

ข้า้ ๑ มาจะ กล่าว บทไป ถึง
ระแก่น ลัน ไท อนาคต เสวยราชองค์
เกี่ยว เทียว เอกา ทาม ทลาค เส้า จึง ข้า
นำ โบท พรหมณ์ มี ปราสาท เส้า
คอด ยอด ถ้วน กำแพง แก้ว แล้ว
ล้วน ถ้วย เรียว หนาม หมู่ ทหาร หอน
เห่า เฝ้า โมง ยาม คอย ปราบ ปราบ
ประทามิกร ที่ คึก ร้าย ๔ คำ ๖
สิงโต ๑ เทียว สีซอ ขอ เข้า สาร ทุก
บ้าน ช้อง เป็น เสด็จ ยิง เลี้ยง ท้อง
ของ ถวาย ไม่มี ใคร ชัง จึง ทั้ง หญิง
ชาย ฝาก กาย ฝาก ถั่ว กลัว บารมี

ภอโพล์เพล้เวลาจะ ส้ายันห์ ยุงชุม
 สุมควัน แล้วเข้าที่ บันทมเหนือ
 เลือ ลำเพน แก่น มณี พระ ภูมิซบ

เข้าเมากันชา ๕ คำ กระนอน ๗

ร่าย ๑ ครั้นรุ่งแสงสุริยันตะวัน

ไก่อ พระไก่อไก่อลงในอ่างแล้ว

ล้างน้ำ ทรงเสวยเข้าทั้ง กับหนึ่ง

ปลา แล้วสระ สระคงคาในท้อง

คลอง ๗ ๒ คำ ๗

โกน ๑ กระโถกกำสามทีสีเหื่อไค

เสกขึ้นบันไดเข้าในห้อง ทรง

สุคนธ์ ปน ละลายกิน สอ พอง ไชยม

สองแก้มคางอย่างแมวคราว ทรง

กัง เกง เข้ม หลง อลง กร ฝ่า ทิพย์ อา
 ภรณ์ ล้วน พัน ขาว เจียร ภาศ ละ ว้า
 มา แก่ ลาว กูราว หนึ่ง แหก เมื่อ
 แรก มี สรวม ประ ค่ำ ถี ควาย ทะ พาย
 ย่ำม กุหมก ทก ทง งาม กว่า บั้น หนี
 กุม กระบอง กัน หมา เอย รววิ ถึง ช่อ
 วรลี มา ตาม ทาง ๒ คำ เข็ด ๗
 ๑ มา เข้อย มา ถึง เมือง หนึ่ง พัง
 ทำ ขึ้น กว้าง ขวาง มี ปรางค์ สาก เล้า
 หมู อยู่ กลาง มี คอก ไก่ อยู่ ข้าง กำ
 แพง วัง พระ เยื้อง ย่าง เข้า ทาง
 ทวาร ๑ หมู หมา แห่ ห้อม ล้อม น้า
 หลัง พระ กวัก แกว่ง กระบอง อยู่

แก้ กัง ทรง คักคักหยัก รัง คอย วาญ
 รอน ๔ คำ ๗:

๐ เมื่อนั้น นาง ประเคาะ หูกกลาง
 กวง ส่มร ครั้น รุ่งเช้าก้าวประตูภูธร
 เสกักร จาก เวียงไปเลี้ยง จัว โฉม
 เฉลาเจ้าถิ่น จากไสยา บันจงหัน
 กันชาไว้ถ้าผิว แล้วอาบนํ้าทา
 แป้งแต่งตัว หวีหว่าหาเหาเกล้า
 ผม มวย ไก่ยืนแว่วสำเนียงเสียง
 หมาเห่า คิดว่าจิววังเข้าไปใน สวน
 กล้าย ออกมาเบื่ก พระ แกลแลช่วย
 ะวาก ก้วย สุระ เสียง สำเนียง นาง ภอ
 เหลือบเห็น ระเด่น ลันไถ ๗ ไทย

ผืนผืน หันข้าง เฝ้า ณะม้อย ณะม้าย
 ชายเนกร์ พลาญ น้อย ฤา นั้น รูป ร้าง
 อย่าง แกล้ง กลิ้ง ผิว ภา กกร์ ภาวกล
 กัง กัน หม้อ ถือ ช้อ หัย กวัง คุชัง ชัง
 เส้นหา กลัก กลุ้ม รุม รัง ทก ทล้ง
 แล คุ พระ ภูมิ ๑๐ คำ ๗:

๐ เมื่อ นั้น พระ สวรรณ ดัน ไค เรือง
 ศรี เหลียว พบ สบ เนกร์ นาง ตะนิ
 พระ ภูมิ พิศ ภา กกร์ ลัก ฌณา ๓ คำ ๗:
 ช่ม โฉม ๐ สูง ะ หง ทรง เพรียว เรียว
 รุก งาม ละม้าย คล้าย อุรุ กะ หลา บ้า
 พิศ คุ หัว ทลชก แท้ ขาว แท้ ทา กัง
 สอง แก้ม กัลยา กัง ลุก ยอ คัว กัง

เหมือน กง เขา ก็ก ผ้าย รุมก ละม้าย
 คล้าย กัน กับ พร้า ขอ หู กลวงดวง
 ภาทกร หน้า หัก งอ ลำ คอ โท สั้น สั้น
 หลัง กลม สอง เก้า ห้อย กุ้ง กุ้ง
 ตะเกี้ยว โคน เขียว แห้ง รวบ เหมือน
 บวบ ถ่ม เสวย สลวย ารุก พระ โอ รุ
 วม นึก นำ เข่น นำ ชมนาง เทวี ฤา
 ะ เป็น ลูก สาว ก้าว พระยา ฤา ว่า
 ะ เป็น มะ เหยี จิตร ใจ ถึก ทัก รัก
 เก้ม ที่ พระ ทรง สี ขอ สวรรค์ ขึ้น
 กัน ไก ๔ คำ ะ
 ลีลา กระทุ้ม ๑ แล้ว ขยาย ร่าย ร้อง
 เป็น ลำ นำ มี สอง สาม คำ จำ ไว้ ได้

สุวรรณหงษะถูกหอกอย่าบอกใคร ถูก
 แล้วกลับไปใต้ถ้ำนั้น แล้วเข้าสั
 ขัน อีก กระตัก น้ำ ทำยัก คั่ว แล
 ล้นให้เห็น ขัน เห็นโฉม ยง ทรง หั
 รือ อยู่ งั้น พระ ทรง ธรรม์ ทำ นก
 ชัก เฉื่อยไป ฯ ๔ คำ แหก วรเชษ ทุ
 ร่าย ๑ เมื่อ นั้น นาง ประเคะ ทะนิ
 ศรี ใส สักย เสียง สักย ภาว พระ ไท
 ให้ ราบ วัณ จัย ใจ ผูก พันธุ์ ยิ่ง คึก
 พิศวง พระ ทรง ศักดิ์ ลืม รัก ท้าว
 ประคอง ผู้ ฝัว ขวัญ ทำ ไฉน จะ ไก่ องค์
 พระ ทรง ธรรม์ มา เคียง ภาว รักร์ สัก วัน
 ถวาย รัก แรง คิด พลัง ทาง เข้า ไป

(๘)

ใน ห้อง แล้ว คัก เอา เข้า กล้อง มา
สอง แว้ง ค่อย ประจ ทรวง ไล่ กระ บะ
แกง กับ ปลา สลิก แห้ง ห้า หก ตัว
แล้ว ลง จาก บัน ไค มิ ไค ข้ำ เข้า มา
นอบ นบ จบ เหนือ หัว เอา เข้า กล้อง
ไต้ ย่ำ มกั ย ความ กลัว ยอบ กัว บัง
คม กัม ภัท ทรา ๘ คำ ๗

๑ เมื่อ นั้น ลัน ไค ให้ เสน เสน หา
อะ ราม วั ก ยัก คว หลัว ทา พุก จา ลก
เลียว เกียว พาล ๗ เวร ๒ คำ ๗
ข้า กรี ๑ งาน เอย งาน ปลอก ขี้ วั กร
พิน รอก กัว ยเข้า สาร เป็น กุศล
กล ใจ เจ้า ให้ ทาน เยาว มา ลย์ แม่ นิ

พระคุณ นึก พี่ชอถามนามท้าวเจ้า
 กรุงไกร ท่านชื่อไร พี่นี้ไม่รู้จัก
 เจ้าเป็นพระมะเหสีที่รัก ฤา นาง
 ลักษณะเป็น ราชธิดา รูปร่าง อย่าง
 องค์อัมรินทร์ พี่ให้มีใจรักเจ้า
 หนักหนา ว่าพลางเข้าใกล้ก็ลยา
 พระราชา ฌวย ดูกุมมือไว้ ๑ คำ ๒
 ร่าย ๑ ทรงเอ๋ย ทรงกระดอญ มา
 ทำเล่นเห็นชอบ ฤา ไฉน ใครรู้จัก
 มัก จีนี้อะไร มาเลี้ยวไล่ ฌวย ดูก
 ยุก ข้อมือ ยิ่งว่า ก็ไม่วางทำอย่าง
 นี้ พระจะมีเงินช่วยไถ่ฤา ทำ
 อวดว่ากล้าแข็งเข้าแย่ง ย้อ ลวน

ลาม ตาม ชื่อน้อง ทำไม น้อง มิใช่
 กัวเปล้าเล่าเปลือย หยาบเหมื่อน ชี
 เลื่อยเมื่อย หัวไหล่ ลูกเขาเมียเขา
 ไม่เข้าใจ บาปกรรมอย่างไร ก็ไม่
 รู้ ๆ ๒ คำ ๆ
 โอ้ ไลม ๑ กวางเขี้ยว กวางไถ่ สบถ
 ไถ่เรียว กักตัก สองหู อัน ความจริง
 พี่มิเล่นเช่นพี่ จะร่วมเรียง เคียง คู่
 กันโดยก็ ถึงมิใช่กัวเปล้าเจ้ามิฉว
 พี่ไม่กลัวบาป กอก นางโฉมศรี อัน
 นรกกทใจไป โยมี ยมพบาล กับ
 พี่เป็นเกลอ กัน เพียงจับมือถือแขน
 อย่าแค้น เคือง จะให้น้อง สองเพื่อง

อย่าหุนหัน แล้วแก้เงินในไถ้ออก
ให้พลัน นี่ แลชั้น หมายความว่า กัลยา
ภอถึก ๆ สัก หน่อย ณะนี้เอง แก้ว พิ
ระ ลอก ล่อง แมว ขึ้นไปหา โฉม
เฉลา เจ้า จง เมกกา เบ็ด ประทุไว้ถัก
อย่าหลับนอน ๆ เหวา ๆ คำ ๆ

๑ ทรง เชื้อ ทรง กระโถน อย่ามา
พัก ปลอบโยนให้ โจน อ่อน ไม่หยาก
ไถ้เงิน ทอง ของ ภูธร นาง เคือง ค้อน
คืนให้ ไม่อิ่นง ข้าง อวกอ้าง ว่า นรก
ไม่ตกใจ คน อะไร อย่าง นี้ ก็มี บั้ง
เชิญ เสก วัณ ออก ไป นอก วัง อย่า
มานั่ง วิ่งวอน ทำ ค้อน แคะ เป็น รู้จัก

รัก กัน กระ นั้น พลาญ ภอเบ้น ทาง
ไม กรี กระ น้ เหละ เมื่อ พระ อค เข้า
ปลา จึง มา แวะ น้อง น้ ฤา ชื้อ ประ
เกาะ กวง ใจ ท่าน ท้าว ประ กู้ ผู้ เบ้น
ผิว เธอ ยัง ไป เลี้ยง จัว หามา ไม่
แม่น อยู่ ช้า ช้วน ะ บัด ไลย เร่ง ไป
เสีย เถิด พระ ราช ๗ ๘ คำ ๗ ะ

๑ เมื่อ นั้น ลิน ไค ย้ม เมาะ หัว เราะ
ว่า เรา ไม่ เกรง กลัว อธิ ฤทธา
ท้าว ประ กู ะ มา ทำ ไม ไกร เรา ก็ ทรง
ศัก ทา กล้า หาญ แก่ เข้า สาร เติม
กระ บุง ยัง แบก ไหว ชัน ปลา แห่ง พิ
ยัง เขา เข้า เผา ไฟ ประ กี่ยว ใจ เคี้ยว

เล่น ออกเป็น รุณ ๗ ๔ คำ ๗

๑ เมื่อนั้น นาง ประเคะเห็น
ความจะ ลาม วุ่น จึ่ง นบ นอบ ยอบ
ท้าวว่า กลัว บุญ ไม่รู้ เสยว่า พ่อ คุณ
นั้น มี ฤทธิ กระนั้น สีเมื่อ เสก ก็ จะ เข้า
มา หมู หมาย่น ระย้อย ไม่ รอคิด ขอ
พระองค์ จง พัง บ้าง หยด คิด เพราะ จะ
มีความ ผิด คิด ทัว น้อง ท้าว ประคู้
ภูธร เธอ คี่ หึง ถ้า รู้ ถึง ท้าว เธอ จะ ขุน
ทอง จง ไป เสย ก่อน เลิก พ่อ รูป ของ
อย่า ให้น้อง ชั่ว ช้า เป็น วา คี ว่า พลัง
ทาง สลัก บัด กร นาง บังอร ยัก
หน้า กา หยิบ หยิ นาค กร ข่อน คอ

ก้อย วรลี เกิน หนีมิให้มาใกล้
กลาย ๗ ๘ คำ ๗:

๑ เมื่อนั้น ลันไถ่ไม่ สมนามณ์
หมาย เห็น นาง หน่าย หนี ลักกาย
โฉมฉาย วัง ก่อ หลุดมือไป มั่นให้
ซักสน ยืน บ่น ออก เข้ามา ทอถกถึง
พี่หนีไปไหน ใจ กวักจะ อยู่
ไปทำไม ยก ยามใส ไหล่ ไปทิ้ง
รัก ๗ ๘ คำ เชิด ๗:

ชาบ้ ๑ เมื่อนั้น ท้าว ประคู้สุวิงษ์
ทรง กระตัก เทียวเลื่อง จัว ล้า เลื่อย
เหนื่อยนัก เข้า หยุต พัก อาไศรยใน
ศาลา วัน เมื่อ มะเหสี จะ มีเหตุ ให้

กระตุกโนยเนทร ทั้งซ้ายขวา ช้าย
ตุกตุกกลงจากหลังคา คลานไป
คลานมาก็สิ้นใจ แม่โคกลับขึ้น
โคตัวผู้ พิเคราะห์ดูหลากจิทร คึก
ส่งไสย ะเป็นเหตุแม่นมัน
กุกันไก แล้วเลี้ยวไล่ โคกลับ
เข้าภาว ๗ ๑๑ คำ เข็ก ๗

๑ ครั้นถึงขอบรวหัวบ้องม พระ
วัง อ้อมหลีก ลักลักก้น้ำ ได้เข้า
คอก พลันมิทันช้า เอาขึ้นญาสุ่ม
ควั่น กั้นวันยุ่ง พระยืนลูปเนชแก้ว
ที่หัวบันไก แล้วเข้าในปรางรักน
ผลักผ่าน่ง ยุยากอย่างเยื้อง

หอมเครื่อง ประุง เห็น กระบุง เข้า
 กล้อง นั้น พร่องไป ปลา สลิก ใน
 กระบาย ก็ หาย หมก พระ ทรง ยศ
 แสนเสี้ย คาย น้ำ ลายไหล โดย คำ
 ลัง หิวเข้า เสร้า พระไทย แล้ว เชน
 องค์ ลงใน ถ้ำ ไสยา กวัก พระ หักถ้
 กรัส เรียก มะเหสี ประเคะ เหวย
 มานี้ หน้อย ฤา หว วัน นี้ มี ใคร
 ผู้ โทมา ยิง ภาว เมา บ้าง ฤา
 อย่างไร ๗ เรวา ๘ คำ ๗
 ๑ เพื่อนั้น นาง ประเคะ ชก สัน
 ห้วน ไหว จึ่ง กราบ ทูล ทรง ศักดิ์
 กระชก กระโอ กัวย พรัน ทัว กลัว

(๑๗)

ไภย พระ ภูมิ ว่า ทั้งแก่ เสกข์ไป
เสียง มอ มีชายหนึ่ง สีชอ มากิน
ข้าให้เข้าเป็นเสกข์เสียงชีว วจ
กราบบน เกษีพระ รชา ๗ ๔ คำ ๗
๑ เมื่อ นั้น ท้าวประคู้ ไก่ พังนิก
ทั้ง ขา ไคร หนอของธาวอ หังกา
กัวยวมา สีชอ ขอ ทาน เห็น ว่าจะ เป็น
กัวย ระเด่น ลั่น ไก่ ผู้ครอบครอง กรุง
กร ถิ่น ทาน มันเสกข์ แสง แกล้ง
ขอ ทาน ว่าจะ คึก การ กักเสกข์
กา เวียง ไชย แล้ว ช้ หน้า ว่า เหม
หะ มิ่ง น้ เหมื่อน หนอน เข้า บ่อน

ไล่ ขนเอาปลาเอาเข้าให้เขาไป
 วันนี้มันจะไถอะไรกิน ถ้ามันมี
 ศรีศุขกูไม่ว่า นี่สำเภาสากากก็
 แยกสัน แล้วมีหน้าข้าเป็นมลทิน
 จะอยู่กินต่อไปก็กลางกลาง เจ้า
 ศรีธรรมาไถรยอย่างไรกัน จะกระนั้น
 หรือกระนั้นก็ไม่แจ้ง จะเลี้ยงมัน
 ไยเล่าเมื่อเข้าแพง แล้วฉวยซัก
 พระแสงออกแกว่งไกว ๑๐ คำ เช็ก

๑ เมื่อนั้น นางประเคะ สรวัม
 สอดกอดกเขวไถ เหมือนเล่นงูกิน
 หางไม่ห่างไกล นึกประหวัดพรัน
 ใจอยู่รว ๖ โปรงก่อนผ่านตามเอา

ความจริง เมื่อชั่วแล้วแทงทั้ง
 เถิกทูลหัว อันพระสามีเป็นที่กลัว
 จะทำนอกใจผิวอย่าพึงคิด พระหึง
 หวงมิไ้ล่อง พระธัญญา ที่ให้เข้า
 ให้ปลา นั้น ข้าศึก นื่องนี้ทำชั่ว
 เพราะมัวมิด ทำไมกับชีวิตไม่
 เชื้อเพื่อ นื่องมิไ้ศรัทธาอาไ้ศรย
 จะลุดน้ำคำไฟเสียให้เชื้อ ไม่มี
 อาไลยแก่เลือดเนื้อ แก่เงอ ๗ ไร่
 เถิกอย่าเพ่อแทง ๗ ๘ คำ ๗:
 ๑ เมื่อนั้น ท้าวประทุมเถือกนก
 ชักพระแสง ถ้าบอกจริงให้กูช
 หูแวง จะงคไว้ไม่แทงอย่าแย่ง

ยุค กูก็เคยเกี่ยวขู้รู้มารยา หรือ
 มั่งไถ่วิชามหาอุก มันเป็นถึงเพียง
 นี้ก็พิรุณ จะค้ำน้ำร้อยผูกก็เข้าใจ
 กลับจะ ทำพิศุท ลูกลอง พ่อจะ
 ทองเสียบให้ยับ คับ ปอกไหล เห็นว่า
 กูหลงรัก แล้วหนักไป เอออะไรนะ
 หวาบน้ำหน้านึง หาเอาใหม่ก็ดีกว่า
 ใหม่อีก ฝึกก็เสียเงิน ปลีก
 สอวสลัง พระ กริ้วโกรธโกรธา
 ชักหน้ากึ่ง ถีบผิง ถูก ตะโพก
 โขยกไป ฯ ๔ คำ เช็ก ๖
 ๑ เมื่อนั้น นางประเทาะเจ็บ รุก
 ลูกไม่ได้ ค่อยเย็น ยัน กระผลก

(๒๑)

เขยกไป เข้ายังครัวไฟร้องไห้
โฮ ลงนอนก้นเร่า ฟู่อเจ้าเขย
ลูกไม้เคยโกหกพกลมโห เสียแรง
ไต้เข็นเข้ามาแก้โฮ กลับพาโล
โกรธาค่าที นื่องก็ไรรู้ญากวงษ
พงษา หมายถึงบถาพระโณมศรี
โคกพ่อโคกแม่ ก็ไม่มี อยู่ถึงเมือง
กานี่เขา ก็มา ตะโพกโคกโคยเมย
แทบคลาต เลือดฝาดแดงไหลก็
ในผ้า จะอยู่ไปโดยเล่าไม่เข้ายา
กายโหง่กายท่าก็หายไป ๘ คำ ๗
๑ เมื่อนั้น ท้าวประจักษ์ไต้พั้งกัง
เพลิงไหม้ กุญ้อีประเเคะค่อนแเคะ

(๒๒)

ไค้ กลับมาตำว่าไค้ชื่อโจเพ็ช เฮา
แก้กรรมเข้าข่มกลบ กูจะจิกหัว
ตบเสียให้เข็ญ ณะช่วงโตกาน้ำกา
เล็ก กูรู้เช่นเห็นเท็จทุกสิ่งอัน
ครัส พลังทางควาไค้พรวาไค้ กู
คำกาโกเท้ากำนัน เบ็ดประตูกรว
ไฟเข้าไปพลัน นางประเถะยืน
กั้น ลั่น กลอนไว้ ผลักมาผลักไป
อยู่เป็นครู่ จะเข้าไปใน ประตูไค้
จงไค้ กระต๊อบฟากโครมคราม
ความแค้นใจ อีก กระต๊อกทั่วไป
ในภารา ๗ เข็ญ ๔ คำ ๗
๐ บั๊กนั้น พวกหัวไม้วิชามิข่า

บ่อน เลิก ก็นเล่า กลับ มา มา ไ้ ยืน
 เติง เติง ทำ ก็น อ้อ อึง หยค นัง
 เล่น ข้าง นอก ริม คอก งัว อีเมีย
 ผัว คู้ นัน ช หึง พอ พลบ คำ วา กร
 ภิกระบัง อีเมีย อึง นึก หนาน่า ชัก ใจ
 ควา เขา ก้อน อีรู ปา ถูก ฝา โพง ตก
 ถูก โข่ง ปา ล้อ ถูก หม้อ ไห พลง ทบ
 มื่อ ร้อง เย้ย เหยย โย ๗ แล้ว วิ่ง ไป
 บน ตะพาน บ้าน ตะนาว ๘ คำ ๗ :

๑ เมื่อ นั้น ท้าว ประทู่ กา พอง
 ร้อง บอก กล่าว จึ่ง หยิบ งอบ ครอบ
 หัว ถัว สั้น ท้าว อ้าย พ่อ เจ้า ชำ บ้าน
 วน ช่วย กัน จัว น้ำ จัว หลวง กู

ไม้เลื้อย วิชาปาเปรัยงเสียง
 สนั่น สำเหตุมีมาแก้กลางวัน
 คงไก่อ่เล่นเห็นกัน อ้ายลั่นไก ทั้ง น้
 ก็เพราะ นาง มเหสี ะ ก็น เลือก
 ก็นเนอ กูให้ ไก่ ว่าง วัง ครึ่ง น้
 ไม่มี ใคร ช้ มิ่ง หรือ มี ไข่ อีมารยา
 พระ ฌวย ไก่ ยุง บัก ขึ้น ทั่ว ทั่ว แกว่ง สำ
 คัญ ว่า พระแสง ขึ้น เอง ง่า เลี้ยว
 ไล่ ฟาก พัน กัลยา ว่าง ไป ว่าง มา
 อยู่ ใน ครัว ๗ เช็ด ๘ คำ ๗
 สับ ไทย ๑ เหม่ ๑ กู กู้ อี ประเท
 กัน และ เห็น ประจักษ์ ว่า รัก ผัว หาก
 กู รู้ กว หัว ไม่ แยก แคน ว่าง

แล้วหนีไปมิไ้ก่อบแทน ยิ่งคิด
ยิ่งแค้น เลี้ยวเล่นไล่ก็ ๔ คำ ๗:

๑ ทรงเอ๋ย ทรง กระบอง น้อง
ไม่เห็น ถ้วยคอก พระโคมศรี ปาวัง
ครั้ง^{นี้} มิใช่ชู้ น้อง สบสมถึงว่า
สัญญาให้ทอง วังพลาญทางวัง
ก็น้องทำไม ๗ ๔ คำ ๗:

๑ เหลือเอ๋ยเหลือเชียว ชักเขม
บพันหมื่นได้ ปราณี่มโง่ ใครไ้
มิชู้ ไม่เลี้ยงเป็นเมีย กายเสีย
อย่าอยู่ ร้าววังของกู บัดประทุ
ก็แมว ๗ เช็ก ๔ คำ ๗:
โอ้ร้าย ๑ เมื่อนั้น นางประเทะ

เหนื่อย อ่อน ลง นอน แล้ว ยก มือ
 ท่วมหัว ลุก กลัวแล้ว กอด กัน ผัว
 แก้วเข้าคร่ำครวญ โอ้พระ ยอก
 กอง ของ นัอง เขย กระไร เลย ช่าง
 ทรส ตัก เกิดกัน แม่น ชั่ว ชั่วจริง
 จัง ก็ บังควร พ่อ มากวน มุทะลุ
 กันไป จง ก็ แก่พอ หลาบ ปราบ พอ
 จำ จะ เฝ้า เวียน เมียน ชั่ว ไป ถึง ไหน
 จง กโทษ ไปรณ เกิดพระ ภูไฉน นัอง
 ยัง ไม่ เคย ไกล พระ บาทา ถึง ไม่
 เลี้ยง เป็น พระ มเหสี จะ ขอ ฟัง บารมี
 เป็น ชั่ว ไม่ ถือ ว่าเป็น ผัว เพราะ
 ชั่ว ชั่ว จะ ก้ม หน้า เป็น ทาษ กวาก

จึงว่า สืบคนเข้าไม่เท่าคนเก่าออก
อยู่ กระบอก จะ ช่วยใช้เล่าทูลหัว ว่า
พลาญ ทางทุ่ง ทอดทั่ว ก็ออกชัก
หัวแล้วไศกา ๆ โยก ๑๐ คำ ๆ :

๑ เมื่อนั้น ท้าวประทุม ไท้พังนาง
รู้ว่า ให้นึก สัมเพชเวทนา น้าตา
ไหลนอง สักสองครู่ แล้วหวน
ทอกลูก แค้น ช้าย ลั่นไถ่ กลับเจ็บ
ใจไม่เหือกเหือกๆ ไหมไหนเก่า มีก
หน้าบ้ายุ กระดุกเมื่อไร พ่อไม่ลืม
กูไม่หยากเขาไว้ ใช้สอย นึกว่า
ปล่อย เหล่าสัตว์ วัค สาม ปล้ม แก่
ชั้น ทอผ้ายังคาพัน ก็เกลียมเขา

กิน อีสันอาย แม่ เรือนเช่น น้มี
 เป็นผล มัน หลอก ลวง ล้าง กัน
 จน ฉิบหาย จงไป เสีย มึงไป ไม่
 เสียกาย กูจะ เป็น พ่อ หม้าย สบาย
 ใจ สาว ๆ ชาววัง ก็ ยัง ถม จะ
 ปราร ปรารมภ์หาควรไม่ เก็บเงิน
 ค่า นม ณะ คุ้มไว้ เอาไหน เอาได้ ไม่
 ทุกข์ ร้อน ๆ ๑๑ คำ ๆ

๑ เมื่อ นั้น นาง ประเทะ หุกหลวง
 กวง สมร สุกที่ จะ พวาก จาก รร
 บังอร ก่อน ทรวง เข้า ร่ำไร โศก ๒ คำ
 โอ้ ๑ โอ้ พ่อ ใจบุญ ของ เมีย เขีย
 แปร คำ พ่อ เคย เชื้อ ตอ ไก่ ก้ม

ปลาร้าทั้งหม้อ กับ หน่อไม้ เมื่อนำ
 อาไสยถ้วยไต้กิน พระเคย รึกนมงัว
 ให้เมีย ขาย จน สาย ก็ยังไม่ หมก
 สัน ยัง เหลือ ทัก กัน กระบอก เขา
 รอก ริน ให้เมีย กิน ก็ ละนึ่ก คึก ทุก
 วัน แก่พอ พลบ รบ เมีย เข้า กระ
 ท่อม พัว นึ่ง กล่อม จน หลับ แล้ว
 รับ ขวัญ ใน มุ้ง ยุง ชุม พ่อ สุ่ม ควน
 สาระ พัน ทรง ตัก ก็ จะ รึก เมีย จะ กัน
 หรือ ซ้อ จำย สบายใจ พ่อ มอบ ไว้
 ให้วัน ละ สับ เบี้ย ออก นึ่ง คือ เพลิง
 มา ลาม เลี้ย ช่าง ทั้ง เมีย เสี้ย ไต้ ไม้
 โย ก็ เฝียง นาง กลาง คื่น พ่อ กุล หัว

จะออกไปนอก รว้ ลุก กลว้ ผี กันไค่
กันไฟ ก็ ไม่มี ผี รุ่ง พรุ่งนี้ เดิกพอ
คุณ ถึงไม่ ไค่ อยู่บน พระ กำหนัก
ขอพึ่ง พัก อาไศรยเพียง ไค่คุณ ยก
โทษไปรด เดิกพอ ไวบุญ เสียแรง
เลี้ยง ไค่ ชุนมีคุณมา ๑๒ คำ ๗:

๑. เมื่อนั้น ท้าว ประทุม ไก่พัง ช้าง
 น้ำหน้า น้อยหรืออิชัยแก้วน้ำกา
 ยังจะรำไรว่า กวนใจกู เหม็นเสีย
 เด็ดหวา ชีหน้า รุ่ง อย่าพุกทาง
 ช้าง มุ่ง รำคานหู ไล่ทัน คอ ออกไป
 นอก ประทุม ขึ้น อยู่เข้าไป ไก่เล่นกัน
 ว่า พลง บัดบาน ทวารโผง เข้าใน

ห้อง ท้อง พระโรง ขมิขมัน ยก หม้อ
 กุ้งกำ ออกมาพลัน พระ ทรง ศักดิ์
 ชัก ควัน โขม่งไป ฯ ๒ คำ ฯ

๑ เมื่อ นั้น นาง ประเทะ ทุกข์
 ร้อน ทอนใจใหญ่ แล้ว แฉง ขึ้น
 กลืน กลืน ชลไณย ะ อยู่ไป ไยเล่า
 ไม่ เข้า การ ทุบตี แล้ว มี หน้า ช้ำ ไล่
 ขับ ก็ อาย กับ เพื่อน รื้อ หั้ว บ้าน
 เข้า คำ ร่ำ คำ ว่า ประทณ ใคร ะ
 ทาน ทน ได้ ใน ฝีมือ เมื่อ เขา ไม่ เลี้ยง
 แล้วก็ แล้ง ไป กู ะ มี ด้ว ใหม่ ไม่
 ไถ่ หรือ ไหน ๗ ชั่ว เมือง เขา เลื่อง ภา
 อั้ง อ้อ อับ อาย ขาย ภา กักรว แล้ว

หยิบ เอา ถุงเบ้งใส่ กระดาษ ฉวย
 แพร่ เขียว ขาด ขึ้น พาดบ่า ออก จาก
 ปรางใน แล้วไคลคลา น้ำตาคลอ ๗
 รล ๗ คำ โทก ๗
 โอ้ร้าย ๑ ครั้นพ้น คอกงั้วร้วทรง
 เหลียวหลังดูปรางปราสาทศรี เคย
 ไถ่ล้าง คายมา หลายปี ครั้นนี้ ก
 ยาก ะ จาก โกล หยุดย่น สอน อยู่
 ชก ๗ เกื่อน ทาวเล่า ก็ มีก ไม่ มี ไก่
 ฝนตก พร่า ๗ กรรมสังไร หยุดยั้ง
 นังอาไศรยที่ริม รั้น ให้ คึก แค้น
 พัสกา ส่าหส์ น้อย หรือ ถัก เมีย ไก่
 ไม่ สงสาร ฝึก เพียง นี้ ไล่ ขับ ให้

อัประมาน ก้อง แรม ร้อน นอน ราน
รำคานใจ ะ ลุย น้ำกำไฟ ก็ไม่เชื่อ
นี้ แลเนื้อเควระ กำมะ ะ ทำไฉน นอน
ส่อนครวญคร่ำรำพิไร ให้ชักขึ้น
กันใจเยาวมาล ๗ ๘ กำ โอท ๗ ะ

๑ เมื่อ นั้น โฉมพระ ล้นไถใจ
หาญ ครั้นพลบค่ำเห็น กระโถไวั
นอกชาน หีบ ทวาร ะ เบียง ขึ้น
เกียงทอง เอน องค์ ลงเหนือ เสือ กระ
รูก บันทม ลิง กลิ้งกุก อยู่ ในห้อง
เสนาะเสียง สำเนียงวิหกร้อง ควาง
กระหึ่มครุ่ม ก้องบน กบฏ แว่ว ๗

แมว ร้องใน กลีบเมฆ ลอย วิเวก
 แหวก หลังคา ลง หาหนู พระ ก็เบิก
 ข้อง แกล้งเง็กุ ทาวเกื่อนหรูป
 ฐุ ไม่เห็น ทั่ว ลม พระพาย ช่ายพัก
 คอก ออกพิศ พระ ทรงฤทธิ เต็ม กลิ่น
 ทำสนั่น หัว นอม คอก อังชัญที่พัน
 รวี พุ้งกระหลบ กลบทั่วทั้งวังใน
 หวน ล้ำกุก ทั่วถึงนาง ประเคะ ได้
 นึกเนะ กัน แก่เย็นเป็น โฉน แม่น
 ชำนักรัก คอยละห้อยใจ จะร้องไห้
 รำพึงถึงพี่ชาย ฯ ๑๐ คำ ๖

๑ คึกแล้วลุกจากที่ไสยา พระ
 ราชาเพ่งดูเห็น เกื่อนหงาย ราบน้ำ

กาเบ้ง ตก แต่ง กาย สรวม ประคำ
ก็ควาย สำหรับ ถัว แล้วแลดู ฤกษ์
บน ฝน พยับ พระจันทร์ จะ ไกล กับ
หมอก หมัว ลง บันได เกิน ออก มา
นอก รัว โปก หัว ก้น อัฐิ คิ ระ ธา
หลาย ครั้ง กัง แก้มัน กัง กู พระ
โถม ทรุ เหลียวซ้าย แลขวา ะเห็จ
เหาะ มา ตาม พระ สุธา ไม่ เข้า ก็ ออก
นอก กำแพง ๗ เชือก ๖ คำ ๗
๐ เลี้ยว ลัด ทัก ทาง มา กลาง ทุ่ง
หมาย มุ่ง กองไฟ พอ ใต้ แสง พระ
ทรง ธรรม พรัน วิกร์ คิ ระ เวง แอบ
แฝง พัง อยู่ คุ ถ้ำ ทาง เห็น ที่ ท่าน

ท้าว ประคู้ ผู้เป็น ผัว จะ นอน เฝ้า
 คอก งัว อยู่ข้าง ล่าง แท้ โฉมศรี
 นิคมล อยู่บน ปราง กูจะ ขึ้น หานาง
 ทาง ล่อง แมว แล้ว กลิ้ง ครก ไก่
 ถุน มา หนุน ถิ่น พระ บ้าย บั้น ขึ้น ไป
 ไถ้ ไส้ เขม่ว จก ใจ ไม้ ครก ชุก เป็น
 แแนว เจ้า เห็น วิก ฟ แล้ว หรือ แก้ว
 ทา พระ ประหวั้น พรัน ถัว กลัว พลัก
 ทก ถ้า หนู ทก เจาะ ๗ เคาะ ข้าง ฝา
 โฉน ไม้ คอย กัน ถึง สัญญา เจ้า
 แก้ว ทา นึ่ง ไก่ ไม้ มารับ ๔ คำ ๗
 ๑ เมื่อ นั้น ท้าว ประคู้ สุริวงษ โก้ง
 ไก้ง หลับ พอ ปราสาท หวาค ไหว ทก

ใจวัย ลูกขยับนั่งพั่งนั่งหลับคา
คึกว่าโฉมยงองค์ประเคาะ บ้ายขึ้น
ฝาเกาะขึ้นมาหา ให้นึก สัมเพช
เวทนา ทน ทาน ถิ่น หน้ามาง้อ
งอน จะขยับหนีก็ไล่ไม่ไปจาก อี
ร่วมเรือนเพื่อนยากมาแต่ก่อน ชัก
ผ้าคลุมหัว ล้ม ถ้วนอน พระ ภูธร
ทำเฉยเลยหลับไป ฯ ๖ คำ ฯ
๑ เมื่อ นั้น ลั่นโกลว่ง สลัก ชัก
กลอนไต้ เบ็ด ประทุเยืองเยืองเข้า
ห้องใน หมั่นใจไม่ พะวง สงกา
ลงนอน แนบ แอบ เวียงเข้า เคียง ชัก
พลาจ รุมพิศ แก้ม ช้าย แล้ว ย้าย ข วา

ค่อย กระซิบ ปลุกปลั่น นึกกัน ซ้ำ ว่า
 แก้วกาจ พัน พัน บันทม พื ลอก
 ล่อง ขึ้น มาหาเจ้า โฉมเฉลาอย่า
 หมาย ระวัง ขม แล้วยก มือ

สรว่ม สอก กอดไว้กลม เลิก ผ่า
 ห่ม พลาญ รวบ ลูบคลำ ฯ ๒ คำ ฯ

๑๐ เมื่อ นั้น ท้าว ประคอง ผู้ ลุก ขึ้น
 ปลุก ปล้ำ ตกใจ เต็ม ที่ว่า ผีอำ
 ค้าง คณ ค้าง คลำ กัน รุนไป เอะ
 จริก ผิด แล้วยมิ ใช้ ผี ท่อ จะ เป็น
 มเหสี เข้า มา ได้ เจ้า คึก ถึง พียา
 ยิง ฆ่า ไลย ถึง ขบ ไล่ ก็ ยิง กัน
 ชาน เข้า มา พลาญ กระสั่น รัญจวน

หวน ประหวัก เข้า กอด รัก เจ้า
ระเก้นไม่เบ้น ทำ แก่ข้เข้าแล้ว
มิหน้าซ้ำกันชา ไม่รู้ ว่าผิด ทัว
กัวยม้วนอน ๗ ๖ คำ ๗:

๑ เมื่อนั้น ล้นไคยังไม่เคยเซย
สมร มั่นจิตร คึกหวังว่า
บ้งอร ค่อยเซย ช้อน ทาง รวบ ลวบ อูรา
ไม่พาน พบ ลัก หนัก คึก ออก กรุ่ม ว่า
ประทุม พุ่ม พวง ถวง ยี่หวา ทำ ท่วง
ทีชวักไขว่ อยู่ ไป มา เล่น วิหาคกลาง
กลาก สัมผัส ยักษ ๗ ๔ คำ ๗:

๑ เมื่อนั้น ท้าว ประคูก ลึง ลุก
ทำ กุก กัก ผีอะไร เจ้า กำนัมระยำ

นัก เป็น สอง พัก แล้ว นี หว ^{ขึ้น}
 มา คำ ะ ว่า พระ มเหสี ก็ มิ ใช
 เขอ อะไร เคลิ้ม ลง ทรง เข้า ปล้า เห็น
 เเงา เเงา ร้อง ตาม สาม สี คำ ก็ นิ่ง
 ข้า นวย กระบอง ร้อง ว่า คน ล้น ไก
 วัง ไก ก ออก มา นอก ห้อง ประ กู
 มอง ร้อง โขย ขะ โมย ปล้น ตะ โคน
 เรียก หมู่ หมา สาม นก ไม่ มี ใคร
 สัก คน จน บัญญา ๗ ๖ คำ ๗ ะ

๑ เมื่อ นั้น ระ เค้น ออก สู เป็น หนัก
 หนา นิ่ง อยู่ ไม่ ไถ่ ขาย หน้า กา
 ก็ วิ่ง ไป เสา ชิง ซ้ำ ไม่ รัง รอ ทก ใจ
 เต็ม ที่ ไม่ มี ขวัญ ปลอย ชัน สาม

ขาเหม็นน ม้าห้อ เก็บม ประกาหน้า
 มีก หักขึ้น คอ หยุก ยั้ง นัง รอ อยู่
 ทาม ทาง ถึงใคร จะ ทามไล่ก็ ไม่
 กัน ผิดนัก สู้กัน แท้ห่าง ๆ แล้ว
 ไถ่ยืน สู่ระเสียด สำนึง คราง อยู่
 ที่ริมข้างหน ทาง ร เอะ ผีหรือคน
 ขน ลุก ซ้ำ พระหนักคิดว่า ฉายอิฐ
 ไถ่สอง ก้อน หยัก ร้าง กิ่ง ถ้า คอย
 ราว รอน จะ หลอก หลอน เล่น ผ่า ข้ำ
 หรือไร หรือจะ เป็น ท้าว ประคู้ ผู้ผิว
 ขับ วัว ก้อน หมา ออก มาไล่ กำหมัก
 เบื่อง ย่อง มอง เข้าไป ไม่ เห็น ใคร
 เกิน ออก นอก ประคู้ ๆ ๑๐ คำ ๆ

๑ เมื่อ นั้น นาง ประเทาะ นัง ชุ่ม
คลุมหัวอยู่ ส้าละวนใส่ กาน้ำกา
พรุ เห็น คน ย่อง มองดู ก็ ตก
ใจ พอ พ้าแลบ แผลบ ช่วง เห็น กวง
ภักตร์ จึง รู้ จัก ว่า ระเก่น ก็ จำ ไถ่
ทั้ง สอง ข้าง ถ้อย ก็ ถื ใจ ทรม ไว
กราบ กัน บัง คม คิล ๗ ๔ คำ ๗ :

๑ เมื่อ นั้น ลัน ไท เห็น นาง ทาง
รับ ขวัญ จึง นัง ลง ซัก ไซ้ ไส้
เลียง กัน ไฉน นั้น ก็ สยามา ไส้ ก็
พี่ หลง ขึ้น ไป หา นิสา เขีย ไม่ รู้
เลข นัง แก้ว แคล้ว กับ พี่ พบ แด่
ท้าว ประคู้ ภูมิ อึง มี กิ่ง กัง กัง

ภาวา มัน จะ กลับ จับ พี่ เป็น ผู้
ร้าย นึก จะ มา เสีย ให้ ทาย ก็ จาย
หน้า คน จะ ค่อน ทิณิน นินทา จก ส
เท วา สลา ไลย เกี้ยว เมีย แล้ว
มี หน้า ชำ มา ผัว พี่ คือก กลัว บาป
กำมัททำไม่ พี่ ขอ ถาม สาว น้อย
กลเยใจ เป็น ไฉน ก็ ลยามา
โส กิ ฑ เภร ๔ คำ ๖ :

๑. เมื่อ นั้น นาง ประเทาะ เสน่หา
มารศรี สอน พูลาง ทาง กุล พระ
ภูมิ ทั้ง นั้ ผล กำมัททำไว้ ครั้ง นั้
มิ ชั่ว ก็ เหมือน ชั่ว ก็ อก ชก หั้ว
แล้ว ร้อง ให้ ยัง จะ กลับ มา เยาะ

นี่เพราะใคร กุหลิงไห่ลั่นฉันทึก
 ณพ่อกุณ เขาขับหนีก็ไล่ไล่
 หัวหู ว่ามีซู้ซู้ชายจอก วายวุ่น แก่
 รอกมาไ้เห็น ก็เป็น บุญ ชยำ อยู่
 เลยพ่อกุณเขา เมียนกาย ๆ ๒ คำ ๆ :

๐ เมื่อนั้น ลั่นไ้ไ้ทั้งนาง
 โฉมฉาย เขม้น มง กุหลิง ยังไม่
 ลาย แล้วยุบซ้าย ขยับขวา ห้าหก
 ที่ เอาหักถัดขึ้นเขย คางแล้วทาง
 ปลอบ ชยำ ส่อน สออบ เลยโฉม
 ศรี จะลห้อยนัยใจไป โยมี บุญ
 พื กับนางไ้สร้างมา ท้าวประคู้
 หรือ จะ คู่ควม อนง มิ ใช่วงษ์

เทวัญอัสัญญา โฉมเฉลาเจ้าก็
 เหมือนบุษบา จรกาหรือจะควรร
 กับ นวล นื่อง องค์ระเก้นเหมือน
 เช่น กับท้าวพี่ ก็ควรที่จะภักดิ์
 ประสม สอง กรัศพลาง ทางชวน
 นวลของ เมือง ย่องพากัน คำ
 เนินเกิน ๗ เพลงช้า ๘ คำ ๗
 ร่าย ๑ กรันถึงวังชั้นบน กำหนัก
 กงหัก กลัวจะตก กงเงิน ค่อย
 พยุง รุ่ง นาง ทางกำเนิน ชวน
 เชิญโฉมเฉลาเข้าที่นอน ลก องค์
 ลง บน แท่นที่ไสยาสน์ พระยี่ภู่
 ปูลาก ขากสอง ท่อน แล้วมีมัทธุนี

อัน สุนทร ช้อน รอนโฉมเฉลา
 ให้เข้ามั่ง ๆ ๕ คำ ะ
 ไขโลม ๑ โฉมเอ๋ยโฉมเด็ก เอน
 องค์ลงเด็ก ะ รอนรุ่ง เสี้ยแรง
 พี่รัก เจ้าเท่ากระบุง ะ นั้ง บ่น
 ทน ยุง อยู่ทำไม เชิญเจ้าร่วม
 เวียงเคียงเขนย อย่าทุกข์เลย
 เราหายาก จนไม่ พี่มั่งมีศรีสุข
 ทุกข์อะไร เงินทองถมไปใน พระ
 กลัง แก่เข้า สำนเขาให้ทาน พี่
 นหรือ ไม่พัก ช้อไ้ขายเสี้ยหลาย
 ถึง ทั้ง ปลาแห้ง ปลาทุปลัง
 เสบียง กรังมีมากไม่ยาก จน ช

ทว่าน ขายนม จัวเหมือนผิวเจ้า ไท้
เปล้า สารพัดไม่ขัดสน นั้งกิน
นอน กิน สิ้น กังวล พี่จะชวน
ชวายนหาเอา มาเลี้ยง ว่า พลาท ทาง
ประโลมโฉม เฉลา อะไรเล่า ชักชัก
เผ้าวกเหวี่ยง อนุจามให้ เข้าใกล้
เคียง จะ ตกเคียง ลงไป แล้ว
แก้ว กลอยใจ ๗ ๑๐ คำ ๗
๑ เมื่อ นั้น นาง ประเคาะ คลุ้ม
คลั่ง ผินหลังให้ ถอย ขยด ถกหนี
พระ ภูไฉน นี อะไร น่าเกลียด
เบียดชะยิก ลุก ผิวหัวท้ายเขา ร้าย
การ ทำ ประมาท เปล้า ๗ เผ้าหยุก

หนีก็ บัดนี้ กร ค้อน ควัก ผลัก พลิก
 อย่า รุก จิก กวนใจ ไม่สบาย พว้า
 แก่ อด สมบัติ พัด ถาน ไม่ ก้อง การ
 กอ ก จะ สู้ อยู่ เป็น หม้าย มา เบียด
 เสียด ลาม เหลือ เบื่อ จะ ทาย เฝ้า
 กอ ก ภาย ไป ได้ ไม่ ละ ว่าง ๆ ๖ คำ ๆ
 โอ โลม ๐ เจ้า เขย เจ้า พี่ ไม่ พอ
 ที่ จะ สะ เทน เมิน หมาง อย่า ทุ กษ์
 ร้อน ถอน ใจ ไป เลย นาง เรา เคย
 สร้าง กัน ไว้ จึง ไถ่ นอง ไม่ ควร
 ห่วง บ่วง โย ใน ลูก ด้ว เขา ไล่ หัว
 แล้ว มี หน้า ข้ำ ทุบ ถอง พี่ จะ รับ
 โลม เลียง เคียง ประ คอง มี ให้ นอง

เคื่อง ชัก หัก ยา พระ กอด เกี้ยว
เกลียว กลม ประสม สอง กร ประคอง
เกียง มิกร ขนิษฐา ค่อย เอน องค์ ลง
เอบ เนบ อูรา เส้น หา บั้น บ้วน
กวน ไกรง ๗ ๖ คำ ๗

๐ อัครวรย์ อย่าง แยก ท้อง แปลก
เพศ เหมือน น้ำ เทศ เกี้ยว มรด ขยด
โขยง คน ก็ นั่ง ถอง ขยั่น ถ้วย
คลอน โคลง ยิง แปลก โรง แล้ว ยิง
ซ้ำ ทำ ลำ พอง เห็น วา วิ วิ ทรง
ลง สู้ ทำ ถีบ ถลา โลภ ไป ถ้วย ไวย
ว่อง โทน เรือ เร็ว รอค ร่ม ล่ม

ปาก คลอง ทั้ง สอง เกษม สันต์
 พันทวี ๗ ๔ คำ โลม ๗
 ชำบ้ ๑ เมื่อนั้น นาง ประเทะท่า
 หน้า ตา หยิบหยิ ได้ร่วมเรียงเคียง
 คู่กัวย ภูมิ เทวพิศวาท ไม่ คลาศ
 คลาย ลูก ชะเน้ง นวท พัน คเ
 พระเคียร พระมุก จะเมียน รวเรียง
 เมียง ม่าย พระเชย แก้ม แยม แ่อน
 เออน อาย นาง ชม้าย ชม้อย ช้อย
 หางกา พระ นฤมิต ธรไทยให้ ไชยาศน์
 ภาณูมาศ จวน จะเยยม เหลี่ยม ผา พิ
 จะ กล่อม กวง จิตรให้ นิทรา แก้วกา
 จง บันทม อยำ กรม กรอม ๒ คำ ๗

พักช้า ๐ นอนเถิด เหวยเอ๋ย โอ้อ้อ
 ละซึก อยู่จนตึก สายใจ จะไผ่ผอม
 ทำขนม แฉ่งมั่วจน หน้ามอม สับก
 สบอม ยับย้อย ล้วน รอยไม้ ผิวเขาคี
 เขาค่า ว่าเสีย ยับ แล้วมีหน้า ข้า
 กลับ ยับได้ ไม่เอาโดย ขนมที่
 ท้มไว้ ช่างทำให้ แฉ่งมั่วคาหม้อ
 แฉ่ง กรันเห็น นาง ระวัง หลับ
 สนิท จวน อากศย์ จะ เสร็จม แฉ่ม
 แฉ่ง ึ่ง บ้ายเมณ เชน องค์ ลง
 กระแฉ่ง พระโรยแรง อ่อนพับ เลย
 หลับไป ๆ กล่อม ๒ คำ ๆ

๐ เมื่อนั้น นาง ประเคาะ นารี ศรี

ไล่ ครั้นแสงทองส่องผ่านภาไลอย
 อรไทย จึงพ่นกลิ่น บันทม หนีบ กระ
 โหลก กักน้ำ สรง พระภักตร์ แล้ว
 บงลักษณ์ กวัก เกล่ำ หวี เผ้าผม ฉวย
 กระโล่ ไป กลาก ตา ตนม เห็น หอยขม
 ซ้อมาส์ หวี กว ระวัง กับ ผักปลัง
 กิ่งเครืออง แล้ว ย่าง เบื่อง เติน
 กริม ยม หวี พอลึง วง ขึ้น บัน ไค
 เข้าใน ศรว ฝัก ขว ลำ เจริ เสรีจ การ
 จึง กัก กัม แกลง ใต้ ใน กระลา ไป เล
 ไล่ โภชณา กระยาหาร แล้ว ยก ออก
 มานั่ง กิ่งเครืออง อาณ ทุกวัน วาร
 ประ ภูมิกั อัครา อยู่ เบ้น เบ้น คู่ช ทุก

(๕๓)

เข้าคำอื่นหน้าเกษม สันต์หรรษา โภย
โภยมิได้มาบิทา จนสุกสันชีวาวย
ชนม์ ฯ วาสาโรง๑๐คำ ๗:๐๗—

